

JUSTITSMINISTERIET

Folketinget
Europaudvalget
Christiansborg
1216 København K
Danmark

Dato: 6. februar 2023
Kontor: Straffuldbyrdselskonto-
ret
Sagsbeh: Nathalie Mielche Spottag
Sagsnr.: 2022-0092-5120
Dok.: 2725047

Orientering om udleveringslovens § 51, stk. 1, og Rigsadvokatens kompetence til at anmode om samtykke til fravigelse af specialitetsprincippet

1. Den 8. juli 2019 blev udvalget orienteret om, at Justitsministeriet på baggrund af EU-Domstolens domme af 27. maj 2019 i sagerne C-508/18, C-509/18 og C-82/19 PPU vurderede, at udleveringsloven skulle ændres, da de danske regler om, at anklagemyndigheden kunne udstede og fuldbyrde europæiske arrestordrer, jf. Rådet for den Europæiske Unions rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (herefter ”rammeafgørelsen”), ikke kunne opretholdes.

Den 6. februar 2020 vedtog Folketinget lov nr. 117 af 11. februar 2020 (Lov om udlevering til og fra Danmark), der havde til formål at gennemføre de nødvendige ændringer i udleveringsloven.

Det var imidlertid Justitsministeriets vurdering, at det i artikel 27, stk. 3, litra g, jf. stk. 4, i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre ikke er forudsat, at en anmodning om samtykke fra det udleverende land til, at Danmark kan strafforfølge en person, der er blevet udleveret til Danmark for andre lovovertrædelser begået inden udleveringen end den, for hvilken den pågældende er udleveret (fravigelse af det såkaldte ”specialitetsprincip”) skal fremsættes af en judiciel myndighed. På den baggrund har Rigsadvokaten i medfør af udleveringslovens § 51, stk. 1, fortsat kompetence til at

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

T +45 7226 8400

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

fremsætte en anmodning om samtykke til fravigelse af specialitetsprincippet.

2. Rigsadvokaten har rettet henvendelse til Justitsministeriet, fordi Retten i Amsterdam, i to konkrete sager om udlevering fra Holland til strafforfølgelse i Danmark, har sået tvivl om Rigsadvokatens kompetence efter rammeafgørelsens artikel 27, stk. 3, litra g, jf. stk. 4.

Sagerne har givet anledning til, at Justitsministeriet har foretaget en ny vurdering af, hvorvidt udleveringslovens § 51, stk. 1, er i overensstemmelse med rammeafgørelsen.

3. Det er Justitsministeriets vurdering, at udleveringslovens § 51, stk. 1, ikke kan opretholdes i lyset af rammeafgørelsens artikel 27, stk. 3, litra g, jf. stk. 4.

4. Udleveringslovens § 51, stk. 1, skal derfor ændres, således, at det fremadrettet vil være domstolene, der beslutter om det andet land skal anmodes om at fravige specialitetsprincippet. Der vil på den baggrund i den kommende samling blive fremsat et lovforslag med henblik på at ændre udleveringslovens § 51, stk. 1.

4. For så vidt angår verserende sager – herunder de to konkrete sager omtalt i pkt. 2 – og eventuelle fremtidige sager frem mod en lovændring, er det Justitsministeriets vurdering, at udleveringslovens § 51, stk. 1, skal fortolkes i overensstemmelse med rammeafgørelsens artikel 27, stk. 3, litra g, jf. stk. 4, med henblik på at opnå det med rammeafgørelsens tilsigtede formål.

Det er således Justitsministeriets vurdering, at anklagemyndigheden kan anmode domstolene om at udstede en anmodning om samtykke til udvidelse af en tiltale.

Justitsministeriet vil herudover sammen med Rigsadvokaten undersøge, om der skal iværksættes tiltag i sager, hvor der på baggrund af en anmodning fra Rigsadvokaten er givet samtykke til fravigelse af specialitetsprincippet. Hvis dette er tilfældet, vil jeg orientere udvalget herom.

Peter Hummelgaard

/

Mie Vinkel Sørensen